

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1616

гр. София, 13.02.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 13.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **11327** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166 ал.3 от АПК вр. чл. 172 ал.5 и 6 от ЗДвП.

В рамките на проведено на 12.02.2024г. открито съдебно заседание по делото, жалбоподателят А. Б. е поискал спиране на предварителното изпълнение на оспорваната от него Заповед № 3205 от 09.11.2023 г., издадена от М. В. И., на длъжност младши автоконтрольор в ОПП – СДВР, с която е приложена мярка – „прекратяване регистрацията на МПС с табели с регистрационен номер С. за срок от шест месеца“.

Твърди се, че от допуснатото предварително изпълнение на оспорената заповед ще настъпят значителни и труднопоправими вреди за жалбоподателя, който е в сериозно здравословно състояние, тъй като е опериран и стабилизирани в „Пирогов“. От физиотерапевтичната консултация, копие от която представя в съдебното заседание, е видно, че се препоръчва провеждане на системна кинезитерapia и рехабилитация до постигане на максимални резултати и връщане на пациента към нормалното му ежедневие. В този смисъл за него е трудно да се придвижва пеша и с оглед зимния сезон, който уврежда допълнително общото му състояние. В подкрепа на изложеното представя и медицински документи, а именно: епикриза от УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД по ИЗ 28483 с дата на постъпване 12.10.2021 г. и дата на изписване 21.10.2021 г.; физиотерапевтична консултация от 09.02.2024 г. от Център за физиотерапия, рехабилитация и кинезитерapia „Физиозона“; етапна епикриза от ЕТ Медика АСМП И. Неврология К. за периода от 08.02.2024 г. до 18.02.2024 г.; четири броя снимки от екран за проведено изследване.

На тази база твърди, че допуснатото предварителното изпълнение на оспорваната заповед следва да бъде спряно, тъй като в конкретния случай от една страна общественият интерес няма да бъде накърнен съществено със спиране на допуснатото предварително изпълнение на оспорената заповед до постановяване на влязъл в сила

съдебен акт, а в същото време спирането ще даде възможност на моя доверител да посещава назначената му кинезитерапия и физиотерапевтичните консултации, които да го възстановят до степен за нормално ежедневие. При преценка баланса между интересите на жалбоподателя и тези, които следва да бъдат охранявани от предварителното изпълнение на заповедта, в конкретния случай биха настъпили значителни или трудно поправими вреди по отношение доверителя ми, поради което моля да постановите спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на оспорената заповед от 09.11.2023 г.

Разглеждайки незабавно, съобразно нормата на чл. 166 ал.3 изр. второ от АПК и в закрито заседание, съобразно изр. първо от разпоредбата, процесното искане, съдът съобрази:

Процесната заповед се ползва с предварително изпълнение по силата на закона, а именно – чл.172 ал.6 вр. чл. 171 т.2а б. “б” от ЗДвП.

Съгласно чл.166 ал.2 АПК искането за допуснато предварително изпълнение може да се предяви по всяко време на производството. В настоящият казус то е оправено в рамките на открито съдебно заседание, изхожда от активно легитимирано лице – жалбоподател и адрес на оспореният главен акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки и като такова е допустимо.

При преценка основателността му следва да се има предвид:

По силата на чл.166 ал.2 АПК съдът намира основание да спре допуснатото предварително изпълнение ако то би могло да причини на оспорващия значителна или труднопоправима вреда. Имплицитно, от текста на тази норма във връзка с чл.60 АПК следва и извода, че преценката за основателност на искането за спиране се осъществява чрез съпоставка наличието на значима и труднопоправима вреда с общественият интерес, който мярката следва да охранява.

По своята същност всяка неблагоприятна последица в здравословното състояние на адресата на една мярка може и следва да се характеризира като значителна и/или труднопоправима вреда. Като неблагоприятна последица в хипотезата на нарушено здравословно състояние следва да се разглежда и създаването на затруднения пред процеса по възстановяване на засегнат от конкретно заболяване индивид. Съдът не намира основание да не кредитира представените от жалбоподателя доказателства за здравословното му състояние и медицинските изисквания за лечението му. Следва да се установи обаче доколко именно от предварителното изпълнение на мярката, като единствен и незаобиколим причинител би настъпила твърдяната вреда, през призмата на охраняемия обществен интерес.

Безспорно наличието на собствен автомобил не може и не следва да се квалифицира като единствено възможен начин на придвижване на лице с нарушение в здравословното състояние. Същевременно това безспорно е най-практичният начин и като такъв – съответстващ на изискването за максимална облекченост на пациент оперериран след претърпяна фактура с установена невъзможност за стоеж без болки дълго време, мускулен спазъм и слабост на мускулатурата, придружен с мускулен дисбаланс водещ до невъзможност за справяне с по-сложни дейности от ДЕЖ, провеждащ рехабилитационен курс.

Видно от текста на чл.171 т.2а б. “б” от ЗДвП мярката „прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство“ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Доколкото целта на проверката с

техническо средство и/или химико-токсикологично изследване е да се установи дали лицето управлява МПС под въздействието на наркотични вещества или техните аналози, то в процесният случай не се касае за преустановяване на нарушение, доколкото това нарушение не е установено. Налице е другата хипотеза на нормата – необходимост да се осигури безопасността на движението по пътищата, чрез недопускане до участие в движението на лице, по отношение на което не може да се установи дали шофира под въздействието на наркотици, тъй като е отказало да изпълни полицейско разпореждане обективизирано в протокол за химико-токсикологично изследване издаден при отказ да бъде проверен с техническо средство.

Видно от данните по делото и за допуснатото нарушение по отношение на жалбоподателя е издаден и АУАН АКТ№ 1143252 от 09.11.2023г. за нарушение на чл. 174 ал.3 предл. второ ЗДвП.

В своята практика по приложение на принципите на пропорционалност и чл.50 от ХОПЕС, в частност Решение от 4 май 2023г. по дело C-97/21,MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371,чрез референция към своята практика, СЕС е имал възможност да постанови,че:

„38 Що се отнася до преценката на наказателноправния характер на разглежданите процедури за търсене на отговорност и санкции, следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда релевантни са три критерия. Първият критерий е правната квалификация на нарушението във вътрешното право, вторият — самото естество на нарушението, а третият — степента на тежест на санкцията, която може да бъде наложена на съответното лице (вж. в този смисъл решение от 22 март 2022 г., *bpost*, C-117/10, EU:C:2022:202, т. 25 и цитираната съдебна практика).

39 Макар в светлината на тези критерии именно запитващата юрисдикция да трябва да прецени дали съответните процедури за търсене на отговорност и административни санкции имат наказателноправен характер по смисъла на член 50 от Хартата, когато Съдът се произнася по преюдициално запитване, той все пак може да направи уточнения, за да насочи тази юрисдикция при тълкуването ѝ (вж. в този смисъл решение от 20 март 2018 г., *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, т. 27 и цитираната съдебна практика).

...

41 Член 50 от Хартата обаче се прилага не само към процедури за търсене на отговорност и санкции, квалифицирани от националното право като „наказателни“, но и към процедури за търсене на отговорност и санкции, за които, независимо от тази квалификация по националното право, трябва да се счете, въз основа на другите два критерия, посочени в точка 38 от настоящото решение, че са с наказателноправен характер. Всъщност този характер може да произтича от самото естество на въпросното нарушение и от степента на тежест на санкциите, до които то може да доведе (вж. в този смисъл решения от 20 март 2018 г., *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, т. 30 и от 22 юни 2021 г., *Latvijas Republikas Saeima* (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 88).

42 Що се отнася до втория критерий, свързан със самото естество на нарушението, той предполага да се провери дали разглежданата мярка преследва по-специално репресивна цел, без преследването от нея и на превантивна цел да може само по себе си да я лиши от квалификацията ѝ като наказателноправна санкция.

Всъщност присъщи за наказателноправните санкции са както репресията, така и превенцията на противоправните деяния. Мярка, която се свежда само до поправяне на вредата, причинена със съответното нарушение, обаче няма наказателноправен характер (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2021 г., *Latvijas Republikas Saeima* (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 89 и цитираната съдебна практика).

51 В съответствие с член 52, параграф 1, първо изречение от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Съгласно второто изречение от същия параграф при спазване на принципа на пропорционалност ограничения на посочените права и свободи могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

52 В случая, на първо място, що се отнася до условието всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, да бъде предвидено в закон, посоченото условие е изпълнено, тъй като в Закона за ДДС изрично се предвижда кумулативното налагане на имуществена санкция и запечатване на съответния търговски обект при нарушение на член 118, алинея 1 от него.

53 На второ място, що се отнася до зачитането на основното съдържание на основното право, гарантирано в член 50 от Хартата, от практиката на Съда следва, че такова кумулиране по принцип трябва да зависи от изчерпателно определени условия, като по този начин се подсигури непоставянето под съмнение на самото право, гарантирано в същия член 50 (вж. в този смисъл решение от 20 март 2018 г., *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, т. 43).

54 В това отношение се налага изводът, че автоматично кумулиране, което не зависи от никакво изчерпателно определено условие, не може да се разглежда като зачитащо основното съдържание на това право.

....

56 На трето място, що се отнася до спазването на принципа на пропорционалност, следва да се припомни, че той изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции, предвидено в национална правна уредба като разглежданата в главното производство, да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от тази правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели (решение от 5 май 2022 г., *BV*, C-570/20, EU:C:2022:348, т. 34 и цитираната съдебна практика).“

На тази база и доколкото процесната мярка отговаря на изведените в практиката на СЕС критерии, следва да се приеме, че същата разкрива наказателно-правен характер. Успоредно с това, съдът приема, че процесната мярка може да бъде комулирана с ангажиране административно-наказателната отговорност на лицето, т.е. с друга такава, когато това е обосновано от тежестта на нарушението на лицето.

В настоящият казус тежестта на нарушението се определя от неговият характер – а именно – неподчинение на полицейски органи при осъществяване на специфична дейност по установяване употребата на наркотични вещества у водач на МПС и като

следствие – ограничаване възможността да се установи дали даден водач шофира под въздействието на наркотични вещества или техни аналози.

В този смисъл процесната ПАМ е постигнала и вече реализирала своята цел изразяваща се в недопускане до участие в движението на шофьор на МПС отказващ да бъде изследван с тест или химико-токсикологичен анализ /т.е. за когото е налице необорено съмнение, че може да е шофира след употреба на наркотични вещества или техните аналози/. Ето защо и отчитайки, че от изпълнение на мярката са изминали вече три месеца/половината от определеният и срок/, като по отношение на жалбоподателя се реализира и административно наказателна отговорност за нарушението му изразяващо се във възпрепятстване на полицейската проверка, съдът приема, че предварителното и изпълнение се явява непропорционално и негодно повече да изпълнява законната цел.

Всъщност следва ясно да се посочи, че за нарушението по чл.174 ал.3 пр.2 ЗДвП е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

По силата на чл.29а ЗАНН времето, през което за същото нарушение наказаното лице е било лишено по административен ред или фактически от възможността да упражнява определена професия или дейност, се приспада при изпълнение на наказанието временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност. Тази норма е типичен израз на недустимото комулиране на санкции,което законодателят преодолява чрез приспадането им. В този смисъл и при преценка наличието на предпоставки за ангажиране на административно-наказателната отговорност на лицето с определено наказание в нормативните предели, жалбоподателят би понесъл същата по вид отговорност с приспадане на периода за който е бил лишен от права, придружена и с имуществена санкция.

Ето защо и в светлината на конкретните факти, настоящият състав приема, че подобно дублиране на санкции при вече постигната цел за прилагане на процесната ПАМ – осигуряване безопасността на движение чрез недопускане до участие в движението на лице за което има съмнение дали шофира след употреба на наркотични вещества се явява непропорционално на преследваната цел. На тази база и макар придвижването чрез собствено МПС да не единственият възможен начин на придвижване, то с оглед здравословното състояние на лицето се явява препоръчителен и максимално щадящ здравето му, поради което продължаване действието на предварителното изпълнение на акта би довело до причиняване на значителна вреда на оспорващия. Следва да се посочи, че настоящото спиране на допуснатото предварително изпълнение не води до възстановяване възможността на лицето да управлява МПС, доколкото лишаването му от правоуправление е предмет на отделен ПАМ, а единствено до възможността му да се придвижва със собствено МПС и под условието за ангажиране на административно-наказателната му отговорност.

В заключение, изрично следва да се подчертае, че съдът приема, че към датата на налагане на мярката предварителното и изпълнение не е било непропорционално доколкото, ако действително е налице неправилен отказ на жалбоподателя да бъде изследван/което е въпрос по същество на главният спор/, то той сам се е поставил в ролята на презюмиран източник на опасност за движението по пътищата,по отношение на когото не може да се установи налице ли е употреба на наркотични вещества. А в подобна хипотеза съвременното недопускане на участието му в движение по пътищата посредством придаденото предварително изпълнение на

заповедта се явява единствен и възможен нормативен способ за реализиране на законната цел.

Посочените обстоятелства – изминалият срок на действие на ПАМ и представените данни за медицинското състояние на лицето в т.ч. и протокол от физиотерапевтична консултация от 09.02.2024г., безспорно представляват нови обстоятелства по смисъла на чл.166 ал.2 изр.второ от АПК,а нормативната постановка допускаща подобно сезиране при всяко положение на делото, обосновава и преценката на съда към настоящият момент и в светлината на посочените факти.

С оглед изложеното и на основание чл. чл.166 ал.3 от АПК, Административен съд София-град,74 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА допуснатото по силата на чл.172 ал.6 от Закона за движение по пътищата предварителното изпълнение на Заповед № 3205 от 09.11.2023 г., издадена от М. И., младши автоконтрольор в ОПП – СДВР, с която по отношение на лек автомобил Тойота Секвоя, собственост на А. Б. е приложена мярка – „прекратяване регистрацията на МПС с табели с регистрационен номер С. за срок от шест месеца“.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок то съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Препис от определението да се изпрати на страните.

Съдия: